

LA GOTA D'AIGUA

Hi havia una vegada una goteta d'aigua, molt petita i molt tímida. La gota d'aigua sempre s'amagava per algun raconet quan veia que s'acostava el moment de sortir del seu nigul. Les seves germanes es reien d'ella i no entenien que la seva germana petita no volgués sortir. Les gotes grans disfrutaven de l'aventura: llançar-se a l'espai per arribar a les muntanyes, als arbres, als rius i així arribar a la mar a on tornarien a ser evaporades i pujar altra vegada al seu nigul. Així era una i una altra vegada.

Un dia molt tímidament la petita gota va demanar a les seves germanes:

—Que hi ha allà a fora? Com es que veniu tant contentes? No vos fa por?

Les altres gotes molt esvalotades i entusiasmades volien contar-li a la vegada les seves experiències, i una veu forta i poderosa va posar ordre entre elles:

—Esperau, xerrau a poc a poc i conta-li a la vostra germana petita lo important que és el que feis contínuament.

Així varen començar, una per una a contar les seves experiències a la terra, des que sortien del nigul, fins que tornaven a entrar, i de la manera que ho anaven explicant la petita gota va entendre, que no tant sols era apassionant, si no també molt important i necessari per el cicle de la vida.

Dos dies després, el gran nigul es va tornar de color gris obscur, era la senyal, tenia l'oportunitat de veure i comprovar que el que havien contat les seves germanes, no sols era cert sinó necessari i que a la terra tots els éssers vius depenien d'aquelles petites gotes. Així en arribar el moment, la petita gota va tancar els ulls i amb un fort alè va botar del seu nigul, envoltada i protegida de les seves germanes, varen baixar fins arribar a la copa d'un arbre, varen regalimar per les fulles i després varen caure a terra, per on passava un petit riu, ràpidament les va transportar a la mar i allà quan la mar va estar serena i calmada, el sol va fer que aquelles gotes de forma invisible, com a vapor, tornessin a pujar als niguls d'on havien sortit dies abans.

A partir d'aquell dia, la petita gota no va a tornar a tenir por, va descobrir que per petita que fos era necessària, i que perquè les plantes, els animals i les persones poguéssim viure depeníem de la seva valentia.

TAGS:

Valentia, miedo, desapego, entrega, decisión, aprendizaje